اعلان

ګرانو او قدرمنو لوستونکو پښتو ډاټ نیټ د دې کتاب سره ډیره
خواري کړې ده او په ډیر عاجزانه طور ئې تاسو ته دَ مطالعې په
غرض ډالۍ کوی د دې کتاب بې اجازت نقل کول ، چاپ کول یا
زمونږ نسبت ترې لرې کول نه صرف دا چې اخلاقی جرم دے بلکې
ډیر سخت منع دی

پښتونستان
پښتو ډاټ نیټ

Distribution ,posting or copying is strictly prohibited
without written permission of Pukhto.Net

Pukhto.Net

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

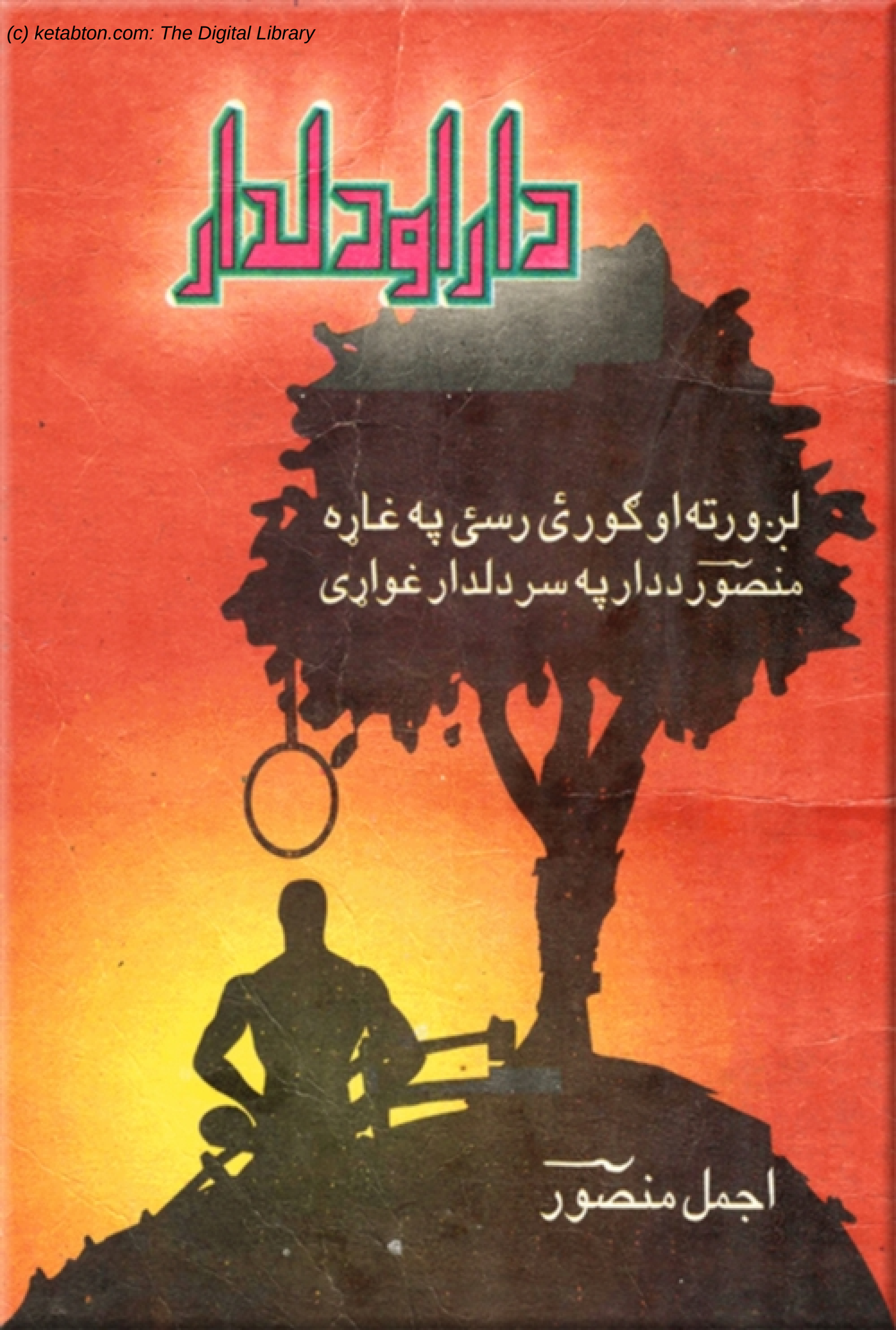

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقوق په حق د مصنف محفوظ دي

د کتاب نوم ———— دار او دلدار

دیکوال نوم ———— اجمل منصور

کتابت ———— محمد رسول پښتو اکیډمي

سرپانه ———— ذوالفقار علي بهټو (پرنسپل) د کوسهره

شمیر ———— پنځه سوه

د چاپ کال ———— نولس سوه اته نوي

قیمت ———— ۳۰، روپۍ

خرونکي

کالج بک ډپو تورپی (صوابۍ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

منته

لیاقت تصور، صادق حسین صادق، امان الله راهي، شعیب ساکن، جهان زیب سهیل - آصف خان خلیل، محمد اشفاق اشفاق، عباس هوتي، مامون رشید رشید، پروفیسر عارف خټک او ابن یار یوسفزی.

دا هاغه ښاغلي دي چې زه ئې دې کتاب چاپ کولو ته رو پاروللم زما حوصله ئې یو په دوه کړه.

عطاء الرحمن زهیر - ابن یار یوسفزی

ذوالفقار علی دوسہره او سید افضال شاه (سادات گرافکس لاہور) چې زما ددې کتاب سر پاڼه ئې هم جوړه کړې ده دې ښاغلو ما سره په دې کتاب کښې هم قدم مرسته کړې ده.

ګران مشر نورالبشر نوید او ښاغلي همېش خلیل دې دواړو زما په دې کتاب څو کو بنې لیکلي دي - زه ددې پوره ته ډکو شوو مننو او مشرانو سره د

سید قیوم - افتخار احمد (کالج بک ډپو توپي)

د ټولو غړو هم ډېره، ډېره مننه کوم چې زما حوصلې ئې اوچتې کړې.

اجمل منصور

شهیدان (توپچه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

منصور - دار او دلدار

د پښتو شاعرۍ کښې بعضې زاړه اصطلاحات د نوو حالاتو او واقعاتو په حواله دومره په تکرار سره بیانېږي چې هر څوک دغه اصطلاحات یا واقعیات زاړه دي خو د نوي دور شاعرۍ په داسې انداز بیان بیان کړي چې لوستونکي له خوند ورکړي - په دغه کښې منصور او دار په پښتو شاعرۍ کښې د حالاتو د قدغنونو د نفي کولو له پاره په شدت سره بیانېږي -

زمونږ د نوي دور یو ماشوم شاعر اجمل منصور خو په مجموعي توګه د خپلې شاعرۍ علامت هم دار او دلدار ګرځولے دے۔ او د غني خان د خپلې دې خطاب سره ئې ښځې انصاف کړے دے۔ اجمل له د منصور خطاب غني خان ورکړے دے - لکه چې هغه ورته ښځې د خپل دې شعر په آئینه کښې کتلې دي -

منصور ځکه خو په دار وختې
چې د آشنا راز دې څرو له یو ړه

اجمل منصور په پښتو شاعرۍ کښې د دار او دلدار استعمال د علامت په طور کړے دے او د هغهٔ ټوله شاعري مجموعي طور په دغه خیال رنګینه ده - زه ځاني طور د اجمل منصور د لږ عمر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعرۍ په حقله دا په دعوه سره وایُم چې دا ماشوم د حالاتو جبر د وخت نه وړاندې ذهني او شعوري طور بالغ کړے دے چې هغه په دا سې ماشوم ژوند کښې دومره ژور فکر لري. حالانکې دا جمل منصوره د عمر هلکان فقط د کرکټ یا نورو لوبو شوق لري خو دا نباغلے د پښتو او پښتون وظیفه کوي. یو ویښ احساس رسا نظر او پښتون شعور لري. زه د دهٔ شاعرۍ ته الهام وایُم ځکه چې په دا سې عمر کښې دا سې آمد ته نور څهٔ و نُبلے شي؟ زه د روایت مطابق د هغهٔ شاعرۍ ته دعا نهٔ کوم د هغهٔ ژوند ته دُعا کویم چې خدائے ورله ژوند ورکړي نو دېر څهٔ به رو ویکي.

نورالبشر نوید

افغان کالونۍ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ذوالجلال"

قبلو نکے د هر سوال دے ذوالجلال
بل ثوک نهٔ دي ذوالجلال دے ذوالجلال

نهٔ د چانه دے پېدا نهٔ ترې پېدا دي
نهٔ بدلېږي په یو حال دے ذوالجلال
نهٔ په چا باندې ئې کار نهٔ ئې غرض شته
نهٔ سجدو ته مولېوال دے ذوالجلال
هغه خلق په ژوندوني جنتیان دي
چې د چانه هم خوشحال دے ذوالجلال

د منصور د دار په سر به دا اوازوي
سیال ئې نشته دے بې سیال دے ذوالجلال

ماښام مال

نیل چوپال

۱۲-۳-۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

«د نوي کال سحره»

په پښتونکښې به غېرت، مینه او توان راولي
د رقیب خېلو په محلت کښې به خزان راولي

په ژبه گونگ دي شمه بل کۀ درنه سوال اوکړمه
د نوي کال سحره ماله به جانان راولې

۳۱-۱۲-۹۲
ماځیگر مال
ځیل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د مینې په محفل کښې چې داخل شوم
ایله اوس په انسانانو کښې شامل شوم

داپې مخې اول ماته په ولاړه وو
نن یې زه د درکښې ولاړ یمه سائل شوم

ستا د مینې نه به زه څنګه لاس واخلم
ستا وفا وه چې د دنیا سره واصل شوم

اوس د جانانه کیله اوکړمه جانانه
زه د خپل ارمان په خپله چې قاتل شوم

د منصور په یارانې دې یقین اوشو
د دیدن په وخت دې جانانه را نازل شوم

۳ - ۱ - ۹۲
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ظاهره که په غم باندې غمجن زماجانان دے
والله چې بې وفا او دروغژن زماجانان دے

پرون مسکې مسکې وو د رقیب په خوا کښې ناست وو
نن خوا، خوا ته مې کښېني جوړ کړي دښمن زماجانان دے

د وخت قافلو راشئ یو تپوس ورته کړو مه
د ستاسو خیمنتوب دے که خیمن زماجانان دے

خپل عقل پرې تمام کړم په مطلب یې پوهه نه شم
او ستاسو نظریه کښې لاپې فن زماجانان دے

منصوره چې یې کله په غزل کښې نامه واخلم
په دې خبره مانه ګیله من زماجانان دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ یار رضا شهٔ نهٔ زړهٔ صبرېږي
هر یو ارمان مې دلته قتلېږي

رولیدل دړه مې په میکده کښې
چې په لمن ئې مونځونه کېږي

دا کوم انصاف دے وه ساقي جانه
څوک ورته ګوري او څوک مستېږي

په دې کښې هم لا ملنګي وائي
زړګے کړه صبر چې هر څهٔ کېږي

زړګے مې رو چوي غمونه زور کړي
د نجیب مرګ چې ماته یادېږي

زما په خیالي جوړ لېونے شو
منصور یو ګوټ کښې ځانله ګودېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ښکلی یار مې په نظر نهٔ راځي
دُنیا دې واخله چې دلبر نهٔ راځي

د هجر صبر او مې کړو په صبر نهٔ شوه
روژه مې تېره کړه اختر نهٔ راځي

پرون وعده یې د ماښګر کړې وه
تیرې خورې شوې ماښګر نهٔ راځي

ساقي و بُل دا ته چې دننه راشه
د میخانې نه څوک بهر نهٔ راځي

په زړهٔ غمګین یم بې وصاله داسې
لکه چې شپې پسې سحر نهٔ راځي

د جانان غم لېونے کړمه منصوره
په ځان د دروغو مې باور نهٔ راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي جنتونه به بدل په شونډو
ملائکه خُله ګېښوه یو ځل په شونډو

رشید(۱) په څېر مجروح(۲) په سترګو ډېکي
هیڅ اوښه نه بېسکه تکل په شونډو
په تخیل کښي لېونتوب را واخلي
کله چې را مي شي غزل په شونډو
غاصب مي څکه ګنهګار بولي
مانه دے پاتي شیش محل په شونډو
پرون ئې ماته وېل څښل ګناه ده
نن ئې شراب څښله بهېدل په شونډو
غوښي زبیګ شي په ما ورپېښ م
راجمل چي خُله بدم د راجمل په شونډو

مامون رشید رشید   ۲- مشتاق مجروح یوسفزے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د منت د ساقي جام دے
ميخانې ته مې سلام دے

موږ د ژوند په ژرنده دل يُو
کهٔ کور ګران دے خو ناکام دے
دا چې يو سبل پسې ژاړو
دا پښتو ده دا اسلام دے
په ممبر باندې چې ناست دے
هم ساقي دے هم امام دے
دا چې لاس کښې ئې جام دې
بوډا شوے جوړ خيام دے
اريانه چوک کښې زوړند دے
په منصور هاغه الزام دے

يار مقطې نه مخکښې ووې
د پاګل منصور کلام دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلي په لټون کښې مې خیالات خوارهٔ وارهٔ شول
رول کهٔ لږ شان کم وو نو اوس زیات خوارهٔ وارهٔ شول

جانانه ستا دولت، زما غربت او دَ عشق په لار کښې
شي ګرانه به کهٔ د غه تضادات خوارهٔ وارهٔ شول
وطنه وایه څنګ به مې له تا نه زړګې ښهٔ شي
منګرې چې مې ټول په امارات خوارهٔ وارهٔ شول
ما وې یار نه به یو، یو سوال کوم چې سبا شي
بیګا چې په ما زغو کښې مې سوالات خوارهٔ وارهٔ شول
ما ښې مې اباسین ته په سکو کښې دا سې ووې
تنها شوم چې ټول ښکلي په سوات خوارهٔ وارهٔ شول

جانان به یې هم اودي هم ښې وایې په سرو شونډو
منصوره کهٔ نړۍ کښې دې ابیات خوارهٔ وارهٔ شول

پښته ۹۳-۳-۲۳

خپل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

مانه چې ځان ستاپه جمال کښې ورک شي
لکه د ستوري نور هلال کښې ورک شي

تسبې د لاسونه چې او غورځېږي
زاهد د مستو حورو خیال کښې ورک شي
زما زړګی څه ښونې غونډې دے
یار سره هم په قیل وقال کښې ورک شي
یار مې رقیب ته وئ پروا مه کوه
دا ښونې به پشکال کښې ورک شي
ستا د جلوې د لیدو تاب نه لري
کنه مېئن دې په وصال کښې ورک شي

د چا ځنګل وریل کښې نه دوکېږي
منصور د غونډې زنې خال کښې ورک شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چا زلفې لوبول هم فنکاري ده
د چا شونډې ښکلول هم فنکاري ده

د حسينو ژړول هم فنکاري ده
د حسينو خندول هم فنکاري ده
تش دانه چې ارمان او وژني فنکار شي
د خوبونه تښتول هم فنکاري ده

ګوانه دا ګودې دهر چا ږزده نه دي
بلا زړونه درول هم فنکاري ده
يا رب ګاه خندا کېنې ووېل منصوره
ستا په شان غزل ليکل هم فنکاري ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانه د کلي ما ځیګر پاتې شو
هغه منګې هغه ګودر پاتې شو

څنګه منزل ته زر ور ورسېږم
چې نیمه لاره کښې د سبر پاتې شو
آخر پښتون یم مېلمه څنګه وشرم
د یار غم کور کښې د ځیګر پاتې شو
اشنا زما د سره کوز نهٔ کړلو
د عشق پېټې مې په سر پاتې شو
هسې نه خلق پرې خبر شي سبا
ستا د کور خوا کښې مې څادر پاتې شو

پیا ګل منصور په جانان هر څهٔ بائلهٔ
تش د لفظونو جادوګر پاتې شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورتلو یم څو درا تللو نهٔ یمه
ځکه د یار چم ته د تللو نهٔ یمه

اختره پام کوره په ما رانهٔ شې
لا د اغیارو د سیالو نهٔ یمه

ستړګو مې ستړګو نه شراب څښلي دي
ساقي عادت دي د پیالو نهٔ یمه

څله مې سورے اوس په ګټو اولې
اوس دې د ذرهٔ نه دوتلونهٔ یمه

منصوره ما باندې ازمېښت مهٔ کوه
ستا په شان دارته دختلونهٔ یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس که د وفا سند ري مهٔ وايا
چېپ شه بې وفا سند ري مهٔ وايا

يو ځل مې د زړهٔ نه رووبا سلې دے
بېړته د اشنا سند ري مهٔ وايا
دا مې سرمايه ده د دې سترګې ژوند
څهٔ وائې چې دا سند ري مهٔ وايه
غلې شه ساه واخله په تول کلي کښې
جوړه شوه غوغا سند ري مهٔ وايا
څله مې ماته بنه ژبه چاړي د بنهٔ ده
يادوې چې زما سند ري مهٔ وايا

نن ګل محي دا سې وې منصوره چې
تا کړمه رسوا سند ري مهٔ وايا

(c) ketabton.com: The Digital Library

مانه زړګے د سترګو رپ کښې ورک شو
دا لېونے د سترګو رپ کښې ورک شو

زما د کلي ښکلا پاتې نهٔ شوه
ګودر منګے د سترګو رپ کښې ورک شو
چې زما بربښو سره رونغښتلو
ستا منګے د سترګو رپ کښې ورک شو
بېګاه چې ما پرېنه خُله کښېښوده له
سُورا تنګے د سترګو رپ کښې ورک شو
یار مې لا ګُل زلفو کښې اېښے نهٔ وو
چې پسرلے د سترګو رپ کښې ورک شو

چې ما منصوّر د ځانه خوب ګڼهلو
هغه لالے د سترګو رپ کښې ورک شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې مه چیچه غاښونو کښې پاګل به مې کړې
سپوږمۍ مخ دې پټ نه کړې لاسونو کښې پاګل به مې کړې

کله زغمې شم ستا خندا د رقیبانو سره
بیا راله مه راځه خوبونو کښې پاګل به مې کړې
راته په خط کښې د اغیارو ذکر څه له کوې
پردي وطن پردو ښارونو کښې پاګل به مې کړې
دومره عادت دې کړم جانانه چې کمې رونه کړې
په خپل ستم خپلو ظلمونو کښې پاګل به مې کړې
زړګیه صبر دې منم خو دا زما واوره چې
ګلونه هېر نه کړې دردونو کښې پاګل به مې کړې

ساقي منصور یمه شراب غواړم خمار غواړمه
راته رو به ماچوؤ جامونو کښې پاګل به مې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

"ګُل"

تهٔ مې د زړګي ګل يې
تهٔ مې د پټکي ګل يې
مانه ورکېدے نه شې
تهٔ د پسرلي ګُل يې

ستا وُنه چنار چنار
ستا ژوندون خُمار خُمار
ستا خندا بهار بهار
زړهٔ زما بيمار بيمار

تهٔ د ليونې ارمان
تهٔ د ليونې ګل يې

ځوند دې زلميتوب کوي
ځوند مې ليونتوب کوي
زړهٔ په زلفو ځوب کوي
سترګې مُسکيتوب کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې غوټۍ غوټۍ
یاره ګلابي ګل دی

سرې شونډې انارلرې
ګل ورین رخسار لرې
تور اوربل تار تارلرې
غاړې باندې هار لرې

ما منصور دهوکه نه کړې
وه ګله واقعي ګل ئې
ما نه ورکېدې نه شې
ته د پسرلي ګل ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـچي مي پـه ښـه نـهٔ راځي
نوم يې پـه خـُله نـهٔ راځي

ما درته ووې کنه
مړه هغه نهٔ راځي
هغه معلوم دے ما ته
په نيمه شپه نهٔ راځي
مونږه قتل ساندې وايو
مونږ له تپه نهٔ راځي
ياره کهٔ هر څهٔ ووے
ماله غصه نهٔ راځي
پښتنې به مي ماتې شي خو
ستا په کوڅه نهٔ راځي

منصوره ستا په وړاندې
خدا ښکو ګيله نهٔ راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساه

چې دې وینم ویلې کېږم چې دې نه وینم سوزېږم
زه تر کومې به سوزېږم زه تر څو به ویلې کېږم

زه د ژوند او مرګ په داسې برید ولاړ یمه زړګیه
که ساه اخلمه قتلېږم، که ساه نه اخلمه مرګېږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

"حسین جنت"

نن بۀ هر یو چوپال سوزي
نن بۀ هر ښځے ژړېږي
هره پېغله بۀ سر توره
د سر تاج په کټ غورځېږي
د مور پلار په مخ کښې یاره
زوئے په سرو وینو لمبېږي
چې د کوره وتې نۀ وه
هغه پېغله سرتورېږي
پښتو ن ورک پښتون تالاشۀ
د نجیب سنګر ورانېږي
خدایه ولې، خدایه ولې
په موږ دا ظلمونه کېږي
د دوزخ په سرو لمبو کښې
دا حسین جنت سوزېږي
هر ځائے چغې دي سورې دي
زما هر چوپال ورانېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ګُل د وطن شو خاورې
ګولۍ هاغسې چلېږي
زلمي سره ښار سره کښي
خپل وطن ته واده کېږي
نهٔ خو ډول شته نهٔ سُرناشته
نهٔ زما پېغلې ګډېږي
رقیب په ساز شو نو
پښتون هر ځاے تالاکېږي

نو خدایه ولې، خدایه ولې
په موږ د ظلمونه کېږي
د دوزخ په سر ولمبو کښي
د حسین جنت سوزېږي

پېښور ۹۷ - ۳ - ۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختونو د ستم په لاس وهلي يو موږ دواړه
حسينو په دېړمن زړهٔ دېړولي يو موږ دواړه

هر چا زموږ په غم د خوشحالۍ ټمبل وهلې
د هر چا په خفگان تل ژړېدلي يو موږ دواړه

رېبار رو ما د يار د کور چنه پرېښودې نهٔ ده
رقيب کهٔ د جانان چم کښې کنځلي يو موږ دواړه

زما مخکښې جانان ته د جانان په مخکښې ما ته
کنځل مهٔ کړه يوبل ته نازولي يو موږ دواړه

تش نوم مو يو شان نهٔ دے په کردار کښې هم يو شان يو
منصوره يار له دربار با ندې ختلي يو موږ دواړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلقو شراب څښل تا توبې اوویستې
څکه ساقي د مېکدې اوویستې

زه دې خبر نه کړم دوا لوتلې
څنګه په چل چل کښې دې پسنې اوویستې

شیخ چې د ترکو په محفل ورګډ شه
روګوره غاړې نه يې تسبې اوویستې

غربته روک شې دلاسه هغې
راته دلاسونه کړې اوویستې

تا به منصور غوندې په دار اوځړې
که دې جانان نعرې اوویستې

ماڼۍ

وه د کالام غېږه کښې لوے شوي يه
خوب وينم کهٔ تهٔ وے چې ماڼۍ ته ځو

جيب کښې يو پيسه درسره نشته دے
هسې تش په خُله وے چې ماڼۍ ته ځو

زهٔ درسره لار باندې قدم نا خلم
څنګه تهٔ لا څهٔ وے چې ماڼۍ ته ځو

څنګه د ښځې نه کوکه شوے يې
بيا يه راته نهٔ وے چې ماڼۍ ته ځو

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا وښل چې په سینه کښې مې ګوګل دے
دا ګوګل نه قتل ګاه ده سور مقتل دے

ته پروړن سیرې کړېوان چې چم ته درا غلے
چا وښل چې ستا محبوب چا وې پاګل دے
پښتې چې سترې شوې نو زړه ته ئې وښل چې
ستا منزل ته زړهٔ لا نور څومره سزل دے
ستا ښائست خو ورځ تر ورځه سېوا کېږي
زما عشق خو د غربت په ژرنده ول دے
ز لمیتوب ته د سرو شونډو ارمان پرېږده
دې ارمان مې ایله اوس اختے پل دے
دا سې کس سره په لار باندې روان یم
چې د حق غوښتنه کړمه وائې غل دے
د غزل د پېرغ تګ د عوې ارڅوک دي
د غزل ژوندون په چا باندې غزل دے
د منصور غونډې په دار څوک زوړند نهٔ شول
دېخوا نه اوس د عشق قانون بدل دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

جټ يم ساده يم کليوال يم
ته د ښېښ محل زه د چوپال يم

ټولو ته يوشان ټول را ته يوشان دي
ستورے يم نمر يم هلال يم
اوسه پورې چل د وتو سنه راځي
زړه چې اخته کړے په جنجال يم
اوس مې ماتې اوسنله پوهه شوم
ياره باکمال نۀ بې کمال يم
پاڼې مې غيرت د تاريخ ډکې کړې
نر يم پښتون يم ننګيال يم
سر بېر، ګړوان سيرې پښې امېلې پښې
ستا مينه کښې داسې په بد حال يم

اوکړه ما منصور باندې زښېنت ګله
ستا د پاره دار باندې خوشحال يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوے کال دې مبارک شه

اوس په تلو کښې راغورځېږي
قدم اخلي ورتاو ېږي!
د جانان وېښته سپينږي
کال په کال چې بوډا کېږي
زه به خندګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

د ګوسنه ماشو مانے
د بچي وسه د خوارانے
چې دوديه پسې ژړېږي
چې يې خوله نه راټولېږي
زه به خندګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

چې پالش پالش نعرې کړي
ماله زړه زدې زرې کړي
په مخ اوښکې يې بهېږي
د چا زړه پېرې نه خوښېږي
زه به خندګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا نرۍ نرۍ چاچې ئي
دا ورې ورې پاڅې ئي
دغنې نه چې دپېږي
په جاموکښې نه ځېږي
زه به خنګه ورته ووېم
نوې کال دې مبارک شه

دا چې ناست دې په بازارکښې
تولې خېږ په لويه لار کښې
څوک دده په حال خبرېږي
چې په ده به څه تېرېږي
زه به خنګه ورته ووېم
نوې کال دې مبارک شه

نوې کال چې راروان دې
دې کښې مانه يار روان دې
يار چې مانه جدا کېږي
وربسې مې زړه خوږېږي
زه به خنګه ورته ووېم
نوې کال دې مبارک شه

د منصور زړګې پاګل دې
دچا مينه کښې ګهائل دې
دم درود هرې نه چلېږي
چې په يار پسې دردېږي
زه به خنګه ورته ووېم
نوې کال دې مبارک شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې مې زړګي ته رانږدې جانان دے
په شانتې سپین د فالودې جانان دے

زړګیه بس که دومره مه خوږېږه
غېږ کښې د لېږې شان مودې جانان دے

چې دې د زړه د رنځ طبیب نه شولو
زما په خیالې بې فائدې جانان دے

پرون یې ماته وویل را سبه شمه
نن شوه معلومه بې وعدې جانان دے

منصوره داسې ساقي جانان وویل!
ملا د خوارې عقیدې جانان دے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ مستي مې راوستلې شي بهار کېږي
د زړه کې وېښې به راونولم ګلزار کېږي

ستمګره یاره کله به لا درومې!
تور د سترګو مې سپينې ي انتظار کېږي

شهزادګۍ د شپرهٔ غوندې په ما خبر کړئ
د یوسف پشان به حال شوم کړمار کېږي

کهٔ زموږ کلي کېږي دا سې محفل نشته
چا سپیاکې دي تېلي ستاسو ښار کېږي

ما ته یو دي لیونے یمه منصور یم
فرق نهٔ کوم په دار او په دلدار کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چپ به شم زړګيه اوس به څه وايم
چاچاته حالونه به د زړه وايم

بيا جوړې رقيبو لمسولې دے
يار باندې مې بد لګي که ښه وايم

زه چې ستا غمونو لار کښې پرېښودم
اوس به کله چاته پښتانه وايم

سرې وينې روانې مې د ژبې شي
چاته چې داستان د بېلتانه وايم

څوک چې پردي زړه کښې خبرې کړي
زه منصور هغو خلقوته مړه وايم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پتا یه رویکم رنګین غوندې غزل سپرلیه
زمونږ په سیمه باندې بیا راشه یو ځل سپرلیه

ستا یه ورتګ باندې محفل چې سپېره شوی و تیول
راشه رونبانه که نن بیا هغه محفل سپرلیه

که وي ساقي، که جام، جانان وي بې لتا سپرلیه
والله چې نه کوی قرار پکښې ګوګل سپرلیه

په کوم محل کمو ماښو کښې چې ستا هوانه لګي
خاورې دي شي هغه ماڼۍ هغه محل سپرلیه

پرون رباړ چې راله ستا د راتلو زېری راکړو
لایم تر روسه په انتظار باندې ارجمل سپرلیه

د آزادی په ورځ نېټه ۱۴-۸-۹۳ محمد مال خېل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

هله پوهـېږي به رقیب په چل رو ول شي
چې داخل زما جانانه په مقتل شي

تا ته هله به د بل احوال معلوم شي
چې سوري د نه په ګوګل شي

اې صابره ته به څنګه صبر اوکړې
چې په تېر قو، تېرقو کښې يې د زړه غل شي

مُلا جانه تا نه هم به جنت هېر شي
که اوده چې ته د ښکلي په څنګل شي

ته اجمل پوره اجمل نه يې اجمله
ته اجمل به هله شي چې سم اجمل شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ منصور یم زړهٔ ملال یمه د ترکو
هم په طمع د وصال یمه د ترکو

عاشقي کښي به څوک کوم یو سوال وکړي
زهٔ منګو سنګې د هر سوال یمه د ترکو

دُنیاوي کار ما نه نهٔ کیږي یارانو
چي ا نښتې په جنجال یمه د ترکو

چي په مخ ئې د ویښتو خطونه راشي
د پر خنده په د غمي حال یمه د ترکو

دا چي ما اجمل د څان په څوا کښي کښینه
ځملتې او کلیوال یمه د ترکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګي غواړي لاس خوښي مړ و نشي اوسېدل
نور نه ګېږي زمانه اباد وکښي اوسېدل

پر ژوند مه کړه زړګیه که د سخته پتا راغله
حسرت مې دی دیار تورو کمڅو کې ... چې اوسېدل
روکښ ه ملاجانه نور دي نه زور د وعظونه
د یار سره کوم به مېکده و کښې وسېدل
لږ ترس په ما او کړه غنم رنګیه جانانه
ترڅو به زه کوم ستا په کوڅو کښې اوسېدل
مظلوم باندې چې ظلم ته غیرت وا ئې ملګرو
ځم نور نه کوم د لته پښتنو کښې اوسېدل

منصوره پیونیه ځان په یار باندې قربان کړه
که غواړې د منصور په شان زړکوټي اوسېدل

یادګیرنه: دا غزل ما د تي وي پروډیوسر مسعودشاه صیب
طرحه: اے عشقه زړه مې خوښ کړل په سرمو کښې اوسېدل په طرحه
لیکلے دو - نېټه ۱۹۹۴ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کښېني دا سې بل چې ځان له يار کړم
ستا نه نهٔ شم صبر بې له ځان به خوار کړم

دا زما کم عقلتوب نهٔ دے نور څهٔ دي
ښکلي يار مې تل تېښ با سي زهٔ اعتبار کړم
رنګ مې زېړ وي ښېښې مې رپي په بد حال يم
ستا په وړاندې ګل مخ په چې ګفتار کړم
چې يو ځل وائي زما نامه وا نخلي
لېو نے يمه بيا هم ورله ادوار کړم
بېرون تهٔ هم زما مل وي ماسره وي
فتوي کړه نن دي ولې ګنهګار کړم

منصور دې بانډې خوشحال يم تهٔ کړم نهٔ يې
چې نړۍ کښې دې د ښکلو توبه کار کړم !

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه پېکه غونده کښې شپه ده
څو یار خوا کښې دے خوبه ده

ستا د زړه نه به او نه ځي
زما مینه پښتنه ده !!
ځم ورځم د یوې بلوه
ستا فرقت کښې شوګیره ده
زما خوله کښې د یار نوم دے
رود شېخ په خوله توبه ده
زندګي زمونږه څه ده
یو غزل دے یو ټپه ده

یار دې راشه کړلو ربه
د منصور دغه ګیله ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے زما زړهٔ زما ځيګره څهٔ شوې
زما د زړهٔ نه ناخبره څهٔ شوې

زهٔ خو ژوندے يم ستا د مينې په نوم
د پياکې مينې نه منکره څهٔ شوې
په هغې لوريه ورځ به اورکښې سوزې
وه د مونځونو سوداګره څهٔ شوې
صبا به څه ځائے کښې دا پڅغې آورم
اخر د لفظونو جادوګره څهٔ شوې
ښشته دے پيغلې نهٔ منګې په ترخ کښې
زما د خوار کلې ګودره څهٔ شوې

پچې دې زما په زړګي لوڅې کړلې
وائې منصور چې ستمګره څهٔ شوې

ميا شتنې ليکوال
پېښنور

زه به یا څه کوم د روم و شام ښکلي
څو اکښې چې مې وي د بټګرام ښکلي

چې موټېره چا سره یاري نه کړي
دا سپي اموخته شول د اسلام ښکلي

ما سره که تا یاري پاللي وه
اوس به په دنیا نه وو بدنام ښکلي

مونږ څو په کنځلو کښې هم نه یادې
نور څوک وي هر چا ته سلام ښکلي

دا چې وعده اوکړي بیا یې ماته کړي
دا منصوره دې زما د قام ښکلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زما ژوند"

زمانه نور زما د محبت پښتنه مه کړئ
پتنګ په شان مې سوزېدو کښې ژوند وو دے

رقیبه کۀ هر څۀ او کړې صبر وړلے مې ترې نۀ شي
ددې کوڅو ملنګ یم دې کوڅو کښې مې ژوندون دے

زما د لېونتوب به د دې څۀ او وېم جانانه
نۀ مرو کښې حساب ېم نۀ ژوند و کښې مې ژوندون دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ یٔ شم چې ورکولے هغه شے غواړي
مانه مې زړګے د چا زړګے غواړي

اوس به بنهٔ په نړه مزدوري کوُم
ګُل چې اوسېدو له کورګے غواړي
دا ستا په دولت ستا په محل نهٔ ده
مینه صفا زړهٔ صفا تندے غواړي
وینه د زړګي دې پرېنه اوشیندې
څوک چې په خپل کلي کښې سپرلے غواړي
څنګ به یارانه ورسره اوپالم
هر ماښام چې خوله کښې رنګے غواړي
سل ځله مې اوباسهٔ د زړهٔ نه خو
نهٔ صبرېږي بیا هغه سړے غواړي

ژوند یٔ ورله تول خاورې ایرې کړلو
اوګوره منصورته بیا هغے غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په یارۍ کښې بلا زړونو لمبې وانخستلې
د بلا خلقو ایمانونو لمبې وانخستلې

ځان ته په کمه خله مالیار وائې زه بوټې نه شوم
چې دې ګلزار کښې سروګلونو لمبې وانخستلې
ته خپل محل خپلې بمانۍ کښې خټک خوشحال اوسې
زمونږ د خوارو ګرېوانونو لمبې وانخستلې
په تاسو هیڅ نه کړي اثر د بنیادي دردو خلقه
زما کابل کښې چوپالونو لمبې وانخستلې
مخ په نقاب کښې پټوه نا ترسه ظلم مه کړه
ستا په لیدو نحو نظرونو لمبې وانخستلې
ستا د وصال په طمعه طمعه په ماخته رونه شول
په ژوبل زړه کښې برهمنو لمبې وانخستلې
چرته به ناستې وې قیصې د درخانۍ به کوې
کولې به ترې دې تندورونو لمبې وانخستلې

عجیبه کار دے چې په تا هم واثر نه کوې
د منصور آه سره دارونو لمبې وانخستلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځومره ساده توب کښې دې هوښيار کړمه
ګُله! تا د ښکلو توبه ګار کړمه

راشه چې نن دا خبره پېښه کړو
زهٔ به دې ترکمې انتظار کړمه
ما ته جوړه د پاسه پاګل نښته دے
تل په غنم رنګو چې اعتبار کړمه
کمه بې رُخي ئ در ته اوستايُم
کم، کم ستمونه به ئ شمار کړمه

ما ته ئ خپل ګناه په ګوته نهٔ کړلو
زهٔ منصور ئ بې ګناه په دار کړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهېږم ماپرې کړے اعتماد دے
خبر نهٔ وم چې بُلبُل نهٔ دے صیاد دے

بې له تانه سکه کور بغیر د مورَه
ستا په سرخوږې دنړهٔ چو پال آباد دے
زهٔ چې ستا کوڅې ته راشم په قرار شي
ویر ژړلے زړهٔ مې هرځاے کښې ناښاد دے
چې دا نهٔ وي پښتو څهٔ پښتانهٔ څهٔ کا
پښتنو کښې خو د کار شے اتحاد دے
هیڅ اثر پرې زما آه و فغان نهٔ کړي
زما مخکښې زما چیل اشنا شید اد دے

وه رېباره نن پاگل منصور ته وایه
ستا د لاسه مې ژوندون تباه برباد دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخر به شي په خپلو کړو پښېماني قاتلاني
ترڅو به ارمان وژني قاتلانې، قاتلانې

نازونه قاتلان او ادا ګانې قاتلانې
ژوند ئې ارمان مې وژني خنداګانې قاتلانې

منت درته کوم ګوره له مانه لرې نهٔ شي
زړګې مې خوښوي ستا سو پشانې قاتلانې

اثر پرېته ګلابه زما آه فغان نهٔ کړې
بوځي مې قتلګاه ته بې ايمانې قاتلانې

منصورُ د دار په سر څخې وهي او داسې وائي
ددې نه سپوا نشته سزاګانې قاتلانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نادان زړګی مې ستا دیدار غواړي
بیا سوزېږي په سور انګار غواړي

مُلا صیب شایه دم درود روښایه
نیسل د تورو زلفو مار غواړي

سترګې یو څه و زړګی یل څه وائي
زړګی قرار سترګې خُمار غواړي

په غوښتو نه په رخستو به کېږي
څوک چې په خپل کور کښې اختیار غواړي

لږ ورته اوګوره رسۍ په غاړه
منصور د دار په سر دلدار غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دزړهٔ په کور کښې مې لټولې ګله چرته کښې وې
ماد خپل درد سندرګولې ګله چرته کېنې وې

ستاپه سروایه ماد کوم ازمېښت نه تېښته کړې
دنیامې نه ته مې خپلولې ګله چرته کښې وې
تېسکه بنګړي پانزیب مې وا چول وربل مې نور شو
ماته راستولې وې همزولې ګله چرته کښې وې
قسم د مینې په پاکیزه مقدسه نامه
ماپه قدم، قدم یادولې ګله چرته کښې وې
زهٔ پوهٔ نه ووم د وفا په مطلب څهٔ پوهېدم
جامې مې ستا کوځه کښې شلولې ګله چرته کښې وې

منصوره پرېږده دیوې خبرې راکړه ځواب
چې په ماپې خاورې امبارولې ګله چرته کښې وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چې نهٔ دې د رڅې څواله غټې سرې دے
څوارز ړګیه جوړې ستا خوښ شوے دے "دے"

د جانان مخ ګلستان بریتې ئې ازغي دي
د ګلاب په شان ئې یو یو اننګے دے

پښتون یاره د د مې خبرې مهٔ کړه
وخت په منډه رانه زغلي ګړندے دے

څهٔ کهٔ عمر ئې اوږد یا کلونه تېر شهٔ
لا څو فکر د بزمي بابا زلمے دے

زما بدي شي او څوا ته مې کېنزي
د منصور څو عجیبه شان لیونے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرګرو بس کړئ د وفا سندرې ښخه وای
دلته د مینې او ښکلا سندرې ښخه وای

زهٔ خو زړهٔ سټړے یم یارانو په قلارۍ پرېږدئ
ما ته د جام او د مینا سندرې ښخه وای

په داسې رنځ باندې اخته یم چې طبیب جانان دے
د درد، پرهر او مسیحا سندرې ښخه وای

رندانو نوش کړئ سرې خوټ مازغهٔ مو مهٔ خوږوئ
خُمار، خُمار یم د اشنا سندرې ښخه وای

زما په ژوند چې منصور نوم په تاسو ښهٔ نهٔ لګید
زما په مرګ باندې زما سندرې ښخه وای

(c) ketabton.com: The Digital Library

غنم رنګې دې که تور دې او که سپین دې
ماته هم یو د یوسف پشان حسین دې

دا زموږ د باغ غوټې په فریب وژني
د مالیار لباس کښې راغې خو ګل چین دې

څه پرون خو باران لاړ وه کنډې کړې
اے رېباره نن به راشي اسمان شین دې

خاورې ژوند کښې د مستۍ سندرې وایم
دا سبق را ته ښودلے اباسین دې

ما پرون و بُلبل چې نوم به مې ترې هېر شي
لا ترا وسه ورته یاد دے یار زهین دې

د اشنا د خلې کنځل ته چرته رسي
که غزل د منصور هم څومره رنګین دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانان په سترشو د کوره بهرنهٔ را وځي
کهٔ د رقیبو د پېغوره بهرنهٔ را وځي!

ستا اواز پېژني ښېښې د ملنګۍ مهٔ کوه
روک شه رقیبه سپکه سپوره بهرنهٔ را وځي
د ښار ماښام د لوګو ډک بازار زمانه لګي
هغه د ښار د لوګو شوره بهرنهٔ را وځي
زما مثال لکه د مرغي د بې دیار مینه کښې
سرې په خپله د خپل کوره بهرنهٔ را وځي
دا یو ویشتمه صدۍ ده څهٔ کهٔ دوه ویشتمه راشي
خو پښتنه ګورې سرتوره بهرنهٔ را وځي

ساقي وېل چې دا منصور راته پیاګل ښکاریږي
په رضا څهٔ کوي په زوره بهرنهٔ را وځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم مې ارمانونه ستا کاته وژني
هم مې ستا قاتلې سترګې زړه وژني

خدائے خبر په روئ باندې چا څه اوکړل
کوره پښتنو ته پښتانه وژني
تا چې مې یادونه زړه کښې ووژلے
کوم پښتون په کور مېلمانه وژني
تاکه د زړه راز ووے په دار شولے
ما یې هم د یار په طرف تله وژني
تاته ګناه نشته دے پروا مه کړه
ما څو دا خپل زړه دا خپل مازغه وژني

څه کنه هغه څو اناالحق ووې
ما څه کړي ما منصور په څه وژني

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سمن"

د انور سید چراغ لور

خدائے دې لويه کړه بلبلې
مور او پلار ته نازولې
د طارق په مينه مستې!
د بخښو د زړهٔ غندلې!
د بابا په څنګ کښې ته هم
فرښتو نه ځنې ښکلې
کاش که ستا په شانتې ګل هم
زما کور کښې اوسېدلې
اے روښې اے نازنينې!
اے سمن اے ګل رنګينې
ته په خپله يې تکه سپينه
بيا جامې مه اچوه سپينې
د بابې د زړهٔ قرار يې
د انور د بدن وينې
کاش که ستا په شانتې ګل هم
زما کور کښې اوسېدلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نخشو تا ته خوشحال یم زه

څراغ ستا نه چا پېر بري
ګلان ستا په خوا کښې خاندي
سپرلے ستا هر ځاې کړ بري
اے ښکلې دهر چا زړه کښې

بس دا یو حسرت وسېږي

کاش که ستا پښانتې ګل هم
زما کور کښې ووسېږ لے

ته یو ګل یوه غوټۍ یې

یو حسینه لوزنګۍ یې

د حسینو نه حسینه

د رنګ کلي شهزادګۍ یې

ستا خندا سره سپرلے شي

څه عجیبه ښکلا پېرۍ یې

کاش که ستا پښانتې ګل هم
زما کور کښې ووسېږ لے

اے زما د زړه سکرې

اے ښکلې اے جادوګرې

ستا تصویر د مینې جوړ که

اے د مینې انځورګرې

ستا منصور په تا قربان شه

اے رونبرې اے جادوګرې

کاش که ستا پښانتې ګل هم

زما کور کښې ووسېږ لے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي ښوانږهٔ ښوانږهٔ مې د قيصې خلق
څهٔ رنګ دي لا ستا د ښاربئ خلق

تا چې مې ريبنې ريبنې کړې وان ګنډه
وو په تماشه ټول د محلې خلق
تهٔ چې ماسره په څنګ کښې اودرېږې
يم حيران په څهٔ اخلي لمبې خلق
يو رقيب ښونهٔ دے چې به پوئ شي
څنګ به پوهوم ده د کوڅې خلق
يو ارمان ئې دوي له پوره نهٔ کړلو
څله کړي خدايا نو ته سجدې خلق
دا راته د حورونه ښوانږهٔ دي زيات
دا زما د کلي بې اسرې خلق

مرګ نه د منصور رو ستو به او کوري
هر ځائے کښې ئے او ستائي نغې خلق

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت تېرېږي نه خپل کور کښې په ترخې خُلې
شي تمام جهان خوږ لے په خوږې خُلې

هر يو کس به ستا د ظلم مخ نيوے کړي
وه ظالمه ته به چا چاله تېرې خُلې
آه زړګيه تار بښتياوي زهٔ پياګل وم
چې دستورکه نهٔ سمېږي داکږې خُلې
د انصاف طمع به څنګه تربنه اوکړو
چاچې کړې زموږ په وينو باندې سرې خُلې
زهٔ د لادو بادو پرېوتم زړهٔ سست دے
نهٔ هېرېږي مې سرې شونډې او وړې خُلې

چې ښاغلسته ګلاب مستي کړي زړهٔ کښې وايم
کاش چې ښکل ئې کړم منصوره په دې خُلې خُلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"لږ شانتې صبر اوکړه"

نن تور کارغه چې د بلئ د پاسه کان کان کول
نن چې سترګي مې خوړلے د دُرشل د پاسه
ساته خه پته وه جانانه چې به ته را درومې
ما خو نه سر د ے کومنځ کړے نه مې لاس وینځلي
زه خو لا ها غسې د بوال باندې څوپیا کې تېم
خوږه جانانه د وفا په خاطر صبر اوکړه !!
ته ورشه کښېنه د چنار لاندې شپېلۍ غږ وه
زه به جامې اووینځم ځان له به ګمځۍ اوکړمه
ته په شپېلۍ کښې غږ وه مې د ښائست سندرې

زه به غویان پټې ته بوځمه ګیا به روکړم
ته را پسې روستو چو که په لاس را منډې وهه
په شنو وابنو کښې به اوده شو غوان به موږ اوترو
ته به شپېلۍ غږ وې زه به دې ستائم تېو کښې
نو
لږ شانتې صبر اوکړه دا سوپیا کې بره کېږ دم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅ پوهه نهٔ شوم خوار نصیب دې راله څله راکړو
خوار خودې کړم ذهن ادیب دې راله څله راکړو

چې دې مئین کړم ستا مننه خو تپوس کنوُمه
په محبت کښې د رقیب دې راله څله راکړو
بېګا د مونځ نه پس یو خان دُعا کښې داسې وویې
شاهي وطن کښې دا غریب دې راله څله راکړو
هم مې ارمان قتلوي هم مې پرهرونه چیړي
قاتل جانان، هوښیار طبیب دې راله څله راکړو
دلته شراب او څښم کهٔ واورم د خطیب خبرې
خدایا یو ځائے شراب خطیب دې راله څله راکړو

مُلا کړي ناسته د رقیبو په ټولې کښې ربه
منصور حیران یمه حبیب دې راله څله راکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ ستا خوښ نهٔ یم ستا د غم خوښ یمه
بغیر لـه ستا د ټول عالم خوښ یمه

ستا په سر هر چاله ښیګړه کوم
ځکه خو زهٔ دې د ټول چم خوښ یم

مانه بغیر په چا ستم نهٔ کوې
خو زهٔ ئې هم په دې ستم خوښ یمه

قسم دې کړې مانه نهٔ جارو ځې
غوربته زهٔ دې جوړې سم خوښ یمه

چې د رقیب په سر خځهٔ وېښتے نهٔ شم
منصوره ځکه د صنم خوښ یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

قتل ئې کړم خو قاتلانې نهٔ شوې
سترګې په خپلو کړو پښېمانې نهٔ شوې

چې د هغهٔ نه مې ځان اونغاړلو
ښپې برغنډو پله روانې نهٔ شوې
زړهٔ مې بوډا شهٔ نظر کاږ پرېښودهٔ
مراوې د ښکلې اداګانې نهٔ شوې
ما هر قدم ستا د قدم پشان کړو
افسوس دے تهٔ زما پشانې نهٔ شوې
ژندګۍ څهٔ کوې ځوانې ختمه شوه
ختمې دې یاره سزاګانې نهٔ شوې

منصوره هسې دې ځان روباسللو
د محبت لارې روښانې نهٔ شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوبنــکې مې به مخ باندې راماتې شوې
ته چې د وفا لاره کښې پاتې شوې

اوس به د مُلا د خوانه پاسمه
بیا د محبت سندرې زیاتې شوې

ما چې پېکښې خاورې په سرنوستې وې
نن هغه کوڅې زمانه پاتې شوې

نهٔ یې خلا کېدلو نحو مجبوره شو
اوبنکې چې اشناته ننواتې شوې

کړې منصور خبرې د رقیب د چم
ځکه یې حوصــلې د زړهٔ میراتې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ گنهګار یم ما ګناه کړې ده
چې مې ګل رنګ سره وفا کړې ده

زهٔ د هر چا په غم شلګی وهمه
هر چا زما په غم خندا کړې ده

ما ته ئې خبرې د ځواني مرګ کړې دي
ما ورته تول عمر دعا کړې ده

اوس راله سر باندې لاسونه راښکي
چا چې زمونږ د سر سودا کړې ده

ښکله په دار ئې خبرې وی او کنه
منصور خو هاغه ګناه بیا کړې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګے مې نهٔ لګي د یاره اوس په دې کلي کښې
زړګے به څهٔ اولګي نشته دے زړګے کلي کښې

چې ستا د ښار په دروازو باندې نه شومه
مانه شو پاتې هغه شور هغه منګے کلي کښې
یار ته سلام نه پس د بیاره د رسي وو وایه چې
بغیر لتانه ایسار بېنۍ نه سپرلے کلي کښې
ستا انتظار باندې به ژوندن ستا په کوڅه کښې تېرکړم
زمانه نهٔ دے پاتې هیڅ پوله پټې کلي کښې
صبا په لوئے سفر روان یم مروره یاره
اوګنه دا مې اخیري ماښیګرے کلي کښې

زما یقین دے څکه نهٔ د رحم منصوره یاره
د یار غمونه به مې زړ کړي لېونے کلي کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داد سرو شونډو ارمان به مې پاګل کړي
ډېره زړه چې نادان به مې پاګل کړي

ځکه نه د رحم اشنا زما یقین دے
ستا د کلي ماشومان به مې پاګل کړي

زه بې ځنګه پوهوم نه پوهېږي
دا ساده باده جانان به مې پاګل کړي

بس په ده باندې هم روڅبنه چې نشه شي
ساقي جانه مُلاجان به مې پاګل کړي

څه پاګل زړګي پاګل کړمه منصوره
څه بې مخې د جهان به مې پاګل کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ شاعریم د ښائستونو طلبګار یم
د سپرلي او سرو ګلونو طلبګار یم

زۀ په ځوانۍ دل کړم د وخت ژړندې
خو زۀ اوس هم د جامونو طلبګار یم
د رقیب سره جنګونه مې یادېږي
ستا د مینې د جنګونو طلبګار یم
چې مدام را سره ستا په ځاې یو ځاې وي
ستا د یاد ستا د غمونو طلبګار یم
تورو زلفو دې ژوندون راله ایرې کړو
ستا د شونډو د سرونو طلبګار یم
ما رو تا چې پکښې یو وو کۀ هغه وي
زۀ په ویښه د خوبونو طلبګار یم

پروا مۀ کوه رقیبه یو ځل نۀ دے
زۀ منصور یم د دارونو طلبګار یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه ماشوم چې ښار یه کښې ورک شي
داسې مې زړه ستا نندارہ کښې ورک شي

چې د ګل مخې مخ ته او ګور مه
زما دردونه په سینه کښې ورک شي
چې ستا د زلفو په ځنګل کښې ورک شم
لکه میلمه چې توره شپه کښې ورک شي
مونږه چې او ښنو ویله خود کښې راشو
زاهد چې او ښني میخانه کښې ورک شي
بیا ور سره تا له وفا نه بناځي
زما رقیب چې ستا کوڅه کښې ورک شي
د نوي دور دیار به څه او وایم
راحت کښې راشي په غوبمه کښې ورک شي

د منصور یار به څو په زړه کښې وي ستا
څلي چې زور شي مقبره کښې ورک شي

ورک نهٔ شي

ګل د دواړو سترګو تور، که چې ورک نهٔ شي
یا ئې ګل غوندې سمسور که چې ورک نهٔ شي

په صحرا باندې روان ئې د یار غم دې
یا سندره که یا شور که چې ورک نهٔ شي

وه رېباره دا زما دا شنا کور دے
ورته دوه سترګې څلور که چې ورک نهٔ شي

زړهٔ وی خبر که هر څهٔ ورک شول پروا نشته
د یار غم په اوښو سور که چې ورک نشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دې د سپینې مینې تور وانخلي
زړهٔ به مې ستا په زړهٔ کښې کور وانخلي

پیام کوه سترګو له زور مهٔ ورکوه
د زړهٔ دنیا مې چرته زور وانخلي

ددهٔ په مړ وجود به څهٔ تېرېږي
چې یې قدم په خوا د ګور وانخلي

د لسته به څنګ غریب په خېټه موړ شي
چا نه روپۍ چې قرض پور وانخلي

د نوي دور ښکلي به خپل دې کړي څو
ستا په سر هیڅ چرې به تور وانخلي

بیا څو منصور نهٔ دے دروغ به وايي
ګل نه چې بیا مې خُله په زور وانخلي

په کومه خُله به ځان ته وايي منصور
چې ستا په مینه کښې پېغور وانخلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یار بیینه خُله منه ده
زما مینه هم رښه ده

د بوسې سوال مې ترې وکړو
یا غږ نهٔ کړي یا کښه ده

ما به غرق ما به تباه کړي
چې عادت په چیښه ده

یو ما ښ ته ختے نهٔ شي
بل دې یو یو سر پښه ده

ستا د زلفو د باد وړاندې
د منصور مینه بښه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړهٔ په کور کښې يار ساتم خوښونے نهٔ ساتم
صفائې وو سېل چې نور په زړهٔ کښې دے نهٔ ساتم

بغير د يار چې په ما باندې د ځانه گران دے
رقيبه زهٔ د زړهٔ په کور کښې بل سړے نهٔ ساتم

د جانان کړوتو کړوتو برېښو سره او نهٔ نخلي
د دې د يرې نه په پوزه مچکے نهٔ ساتم

تا سره مينه کوم مينه درنه غواړم گله
د زړهٔ په دشته کښې د بغض بُرغلے نهٔ ساتم

ما د منصور نه چل زده کړے دے غرور نهٔ کوم
تندے مې روڼ وي چا ته وران وېجاړ تندے نهٔ ساتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهٔ زمایه ننګ شرمیږي زهٔ خوستایه ننګ بې نام یم
دا سپي هیر به دي کړم ګله، څنګه تا ته چې ګمنام یم

زما ځان کښې د ذرهٔ سره دا عادت چې شانه خوښ دے
چې د ښکلو صفت کیږي ورته ناست په احترام یم

ساقي نیست دي راته خراب دے کهٔ روبو کښې نشه نشته
څنګ چې ومه په یو ځاځکي ساقي ها غسې په جام یم

ستا دمینې پر مخ تګ دے په مزه سره روان یم
هر قدم تکړې خورمه، غور ځېدلے ګام په ګام یم

نهٔ منصور خفه کومه نهٔ جانان نه صبر بې شم
سحر تا ته په سجده یم دا شنا چم کښې ما بنام یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې مانه نۀ هېرېږي لا تر اوسه
په زړګي مې راورېږي لا تر اوسه

ځواني ختمه په ټپو نښې ختم نۀ شو
زما یار مانه پسېږي لا تر اوسه

پوره کال تر منځه تېر شو ځلا نۀ شو
خوا کښې غلې مې تېرېږي لا تر اوسه

محبت کښې د وصال پښتنه مۀ کړه
ارمانونه مې قتلېږي لا تر اوسه

دے
یم حیران چې منصور روغ دے که پاګل
بې وفا پسې ژړېږي لا تر اوسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درد چې د چا ګوګل ته ونه رسي
هغه به ستا وربل ته ونه رسي

چې خپلې پښې ځان پسې خپله راښکي
چرې به خپل منزل ته ونه رسي
رووایه ماله به خوب څنګه راشي
سر چې مې ستا څنګل ته ونه رسي
هغه به څه سروي کم عقله یاره
چې ستا په نوم مقتل ته ونه رسي
شرط پرې کېږد و ر شنا زما غزل چې
ستا دې ځلې کنځل ته ونه رسي

مره به شي ستا د محبت نکات چې
ستا لبوني اجمل ته ونه رسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان به خپله د ایرو غونډې ایرې کړي
وه زړګیه چې د ښکلو تذکرې کړي

په آسمان باندې ورېځې راخورې شوې
کهٔ حسین په سپین جبین زلفې خورې کړي

ځکه اوس د غنم رنګونو خوا کښې ګرځم
د جهان ښکلو رشتې راسره پرې کړې

چې په ښکلو پسې ګرځي ښکلې غواړي
لېونیه ما به زر، ذرې، ذرې کړي

ملا وصیل شاید دا بل منصور په دار کړي
چې جماعت کښې مې صنم، صنم نعرې کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هاغه زوړ اشنا دي یم"

څنګه روس مې پېژني
ښه په غور راوګوره

هغه زوړ اشنا دي یم
موږ چې پټ پټوني کړو

تانه چې ورک شوی وم
مانه چې ورک شوې وې

روس دي خیال کښې راغلمه
ستا جوړې یادېږي نه

هاغه د روژو ماښام!
موږ چې الله هو به وې
سره د حجرې په ګټ
موږ دواړه چې ناست به وو

څنګه روس څه پوهرشوې
روس درته دریاد شومه

پاسه را ترغاړه شه
وه مانه روک شوې یه

هاغه زوړ اشنا دي یم
هاغه زوړ اشنا دي یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

قابل

چې د چا زړه ورته زړګی نه ښکاري
هغه سړی د سوز په قابل دی

چې هر یو ښکلي پسې چې، چې کیږي
زما زړګی د سوز په قابل دی

اناالحق

یو ویشتمه که ئې که هم انا الحق ووې
په قسم چې به ئې چت خلق په دار کړي

منصور هاغه منصور نه دی لیونیه
چې بې ستا غونده کښې چت خلق په دار کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلیا شوم نهٔ کړم سنګ ، مني روکنه
ماپه خیل ځان پتنګ ، مني روکنه

بغیر له تانه څنګه وه جانانه
د زړهٔ محفل مې رنګ مني روکنه
چې ستا کوڅه پرې ګل ورینه شوله
زما د وینې رنګ ، مني اوکنه
ماپه د هلي هم باچاهي کړې ده
زما د تورې شرنګ مني او کنه
چې راګوزار شوم یار خندا کښې ووې
څنګه دستګو جنګ مني اوکهٔ نه
بې پښتو کس مولار کښې څنګ پرېښوهٔ
زموږ پښتو او ننګ مني اوکهٔ نه

دا څو مني چې زهٔ منصور ملنګ یم
په ځان زما قلنګ مني اوکه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وطن په نوم

وطنه ستا د ننګو غرونو نه زار کړ
ستا د صحرا ستا ځنګلونو نه زار کړ
ستا د وګړو سپينو زړونو زار کړ
ستا د زلمو د همتونو نه زار کړ
له تا لوګے له تا قربان وطنه
په ما دهر وطن نه ګران وطنه

زهٔ ستا په خاوره زېږېدلے يمه
زهٔ ستا په خاوره لوبېدلے يمه
ستا په نوم هر چا پېژندلے يمه
تا په قدم قدم کتلے يمه
وطنه
مونږ ئې په تا باندې ودان
سمسور دې ستا وي ګلستان وطنه

زهٔ ستا صحرا په لندن نهٔ ورکوم
خېبر په ملک د دښمن نهٔ ورکوم
زهٔ ستا کوڅه په ګلشن نهٔ ورکوم
ښېڅه د بل په وطن نهٔ ورکوم
رسوم ښېرغ دې ترا سمان وطنه
اوچت دې ستا وي مدام شان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا هره لاره امریکه ده ماته
د جنت لار خو ستا کوڅه ده ماته
چې هره ژبه دې خوږه ده ماته
د رقیب څکه ستړکه سره ده ماته

سنده او بلوچ، پنجاب افغان وطنه
ماته دي ټول رونړه یو شان وطنه

که ستا تور غر دے که بولان دے
که تا تره که کوهستان دے
که ستا شندور که ستا بولان دے
ماته خو ټول یو پاکستان دے

لتا لوګے به کرم چېل ځان وطنه
اے د اقبال خوشحال رحمٰن وطنه

ستا په نوم هر ځائے کښې مسرور یم
تا ته معلوم یمه مبا ستوړے یم
په تا باسلمه سر منصور یم
ټوله نړۍ کښې مشهور یم
زما خو دغه دے ارمان وطنه
چې دې باوینې کړمه ځوانان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خپله باندې خپل کور کړلو وران زما زړګي
پېدا نه کړو دیار زړه کښې مکان زما زړګي

ملګرو په خوبونو، په خیالونو کښې مدام
ښکل کړې د جهان وړه خوبان زما زړګي
ډېرن له دې اشنا په ویرانو ګوره ډېره دے
پرېښودے ستا د پاره ګلستان زما زړګي
زما دا پښتنه ساده باده مینه ملګرو
لاهو کړه په ښائستو د ټول جهان زما زړګي
زما اشنا نادان دے په یوه باندې پوهېږي
بېلے دے بېتمے په خپل ډېران زما زړګي

زما منصور زړګي د دار رسئ په شونډو ښکل کړې
بېلات کړے د عشق په کوم مېدان زما زړګي

د فطرت د ښائستونو طلبګار يم
د سپرلي او سرو ګلونو طلبګار يم

زه په ځوانه ځوانۍ دل کړم د وخت ژړنې
خو زه بيا هم د جامونو طلبګار يم
تورو زلفو دې ژوندون ماله ايرې کړو
ستا د شونډو د سرونو طلبګار يم
د رقيب سره جنګونه مې ياديږي
ستا د مينې د جنګونو طلبګار يم
ما او تا چې پکښې يو وُ که هغه وې
زه په ويښه د خوبونو طلبګار يم
چې مدام ما سره ستا په ځاۓ يو ځاى وي
ستا د ياد ستا د غمونو طلبګار يم

پروا مه کوه رقيبه يو ځل نه دے
زه منصور يم د دارونو طلبګار يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د وحشت په تورو شپو کښې سحر رونه لید و
یار مې د کلي په کوڅو کښې سحر رونه لید و!

د یار د هجر په دیوه باندې مې ځان وسپېځه
لکه پتنګ مې سر و لمبو کښې سحر رونه لید و
ما ته د ژوند د بنګلا څه پته ده څه ته وايي
ما زندان تورو تیارو کښې سحر رونه لید و
په سپین رخسار باندې یې زلفې لکه شپې خورې دي
نن مې د یار په رنګو کښې سحر رونه لید و
بېګاه مې خوب کښې د رقیب ګرېوان تار تار کړو ګله
چا په ریبنو ریبنو جامو کښې سحر رونه لید و
موږ به ټیکې د ژوندون په هر ډګر رونوړې
موږ به په دې سپېرو تندو کښې سحر رونه لید و

(c) ketabton.com: The Digital Library

وصیّت منصور

ــ

چې کله مړ شمه زهٔ
نو ما په خاورو بنخ کړئ
کهٔ سوزوئ مې کله
مهرباني اوکړئ دا
زما د تن نه زما زړګے روباسئ
کهٔ بیا سوزېږمه زهٔ
خیر دے پروا نشته دے
روباسئ زړهٔ مې څکه
زما خوږو مسلګرو
چرته هغه اونهٔ سوي
چې مې په زړهٔ کښې اوسي

دا وصیت دے زما
دا وصیت دے زما

یادګیرنه: دا پوره آزاد نظم ما د اردو ژبې د یو نظم په خیال کښې لیکلے دے۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

سندره

خلق ورپسې تلي په اوښ به ئې سوره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سنبال کړے دے

روس به مېلمنه راوړي زهٔ د پر خوشحالېږمه
زهٔ د خوشحالۍ نه په جامو کښې نهٔ ځائېږمه
ځکه کښې به جنجیان وي اوښ به روستو کېژاوه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

کله مېلمنه چې زموږ کښېنوي پالنګ کښې
ناستې سهیلۍ به ورسره وي شنګ په شنګ کښې
څوک به ورله توره چائے، څوک به ورله شنه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

وائي د تهوړې منصور ناوې خفه کېږمه
روس به د پر عالم راشي غلي شه ژړېږمه
تاله به کوسے رو مېږ ماله به سهره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجمل منصور

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library